

A „HITVÁNY VASMŰVES“.

Memento Kolozsvárnak, az alvófélben levő Misztótfalusi Kis Miklós-síremlék leleplezése ügyében.

Támadj fel hamvidból Erdélynek fénixe,
Üljék *emlékedet* túl a Királyhágón!
Legyen abban mostan mindenkinek része,
Örüljön a tömeg a nagyon, kiválón.
Mert míg élt, dolgozott, leszólták, gyalázták.
— Pedig *Bibliáját* csak úgy lesték-várták. —
„Hitvány vasműves“ volt neki *otthon* rangja, —
Ezért lett azután oly nagy a haragja.

Ha külföldön marad, hazájától távol,
Vagyonban és rangban duskálhatott volna;
Nagy urakkal ehet vala tán egy tálból,
Egyházától ottan meg sem is lakolva.
Ámde neki nem kell a mások hazája,
Mert már idehaza úgysis várnak rája.
Így gondolta ő ezt. Csakhogy máskép történt:
Papok meg civilek mondtak ki rá törvényt.

De ma ünnepelje az új kor, — a másik,
Emléket állítva múltja *Mentségének*.
Nyomassák ki újra elkobzott írásit
S olvasgassák sorra ifijak és vének.
Olvasgassuk mi is nagymesterünk rajzát:
Örök küzködését meg azt a nagy hajsztát,
A melyben része volt kortársai között . . .
Míglen nagy szelleme végkép elköltözött.

Támadjon fel újra, fénynyel körülvéve,
Hirdetve mindenütt a „vasmesterséget“ . . .
Megjelenhet most már — senkitől se félve --
Feledve a multat: sok keserúséget.
Hirdesse az ígét hegyen-völgyön által
Az ólombetűkkel és könyvkolumnákkal.
Derengjen mindenütt, — de főkép az agyon . . .
„Legyen világosság!“ — a mint írva vagyon.

Rotációs sajtó dübörg és zakatol,
Villanyszárnyon rohan a hír mindenfele;
E nagy gyorsaságban himnuszt ír le a toll,
A mely dicsőséggel s *Mentséggel* van tele.
Mentsük a régi kor vakságát és dölyfét,
Melylyel nagy elmédet halálra gyötörték.
Dicsőséged éppen ebből sarjadozik,
Melynek az unoka majd önként adózik.

Tichy Ákos.*

1901. tavaszán.

* Időszerűnek véltük korán elhunyt barátunk fenti költeményét cikkünk kapcsolatában a nyilvánosságnak átadni.